

Елена Блаватска · Франц Хартман · Чарлс Ледбитър
Фиона Маклауд · Алистър Кроули · Дайън Форчън
Артър Макън · Уилям Бътлър Йейтс
Густав Майринк · Артър Конан Дойл

◆

СТРАШНИ РАЗКАЗИ НА ПРОЧУТИ ОКУЛТИСТИ

Подбор и съставителство
Иван Атанасов

Превод от английски
Стефан Георгиев

Съдържание

За авторите.....	7
ПЕЩЕРАТА НА ЕХТЕЖИТЕ (Елена Блаватска)	9
ЦИГУЛКА С ДУША (Елена Блаватска).....	19
ИСТИНСКА ВАМПИРСКА ИСТОРИЯ (Франц Хартман)	49
ОВЕЩАНИЕТО НА МАЙОРА (Чарлс Ледбитър)	55
РАЗЗЕЛЕНЕНИ КЛОНИ (Фиона Маклауд).....	71
ПОГЛЪЩАЩИЯ ГРЕХОВЕ (Фиона Маклауд).....	87
ЗАВЕЩАНИЕТО НА МАГДАЛЕН БЛЕЪР (Алистър Кроули).....	113
ЖАЖДА ЗА КРЪВ (Дайън Форчън)	145
БЕЛИТЕ ХОРА (Артър Макън).....	163
РАЗКАЗ ЗА БЕЛИЯ ПРАХ (Артър Макън).....	203
ПРОКЛЯТИЕТО НА ОГНЬОВЕТЕ И СЕНКИТЕ (Уилям Бътлър Йейтс).....	221
РАСТЕНИЯТА НА ДОКТОР СИНДЪРЕЛА (Густав Майринк)	227
ДЕМОНЪТ НА БЪЧВАРНИЦАТА (Артър Конан Дойл)	237
АРТИКУЛ 249 (Артър Конан Дойл)	251

Елена Блаватска (1831–1891) ◀ Руски писател, окултист и философ, един от основателите на Теософското общество. Идеите на Блаватска, някои от които заимствани от други автори или от будизма и индуизма, са оказали значително влияние върху политиката, изкуството и религията, а езотеричните ѝ книги се радват на огромна популярност и до днес. Най-известните ѝ произведения – „Разбулената Изида“ и „Тайната доктрина“ – са били любимо четиво на Алберт Айнщайн.

Франц Хартман (1838–1912) ◀ Немски лекар, теософ, окултист, астролог и писател. Сподвижник на Блаватска и един от председателите на Теософското общество. Автор на множество окултни книги.

Чарлс Уебстър Ледбитър (1854–1934) ◀ Виден член на Теософското общество и автор на голям брой езотерични книги. Бил е англикански свещеник, но напуска Църквата, за да се отдаде на спиритуализма.

Фиона Маклауд (1855–1905) ◀ Псевдоним на шотландския белетрист и поет Уилям Шарп, който е бил член на Херметичния орден на Златната зора.

Алистър Кроули (1875–1947) ◀ Английски церемониален маг и един от най-прочутите окултисти на всички времена. Освен на езотеричните книги, с които става известен, той е автор и на немалък брой романи, разкази и стихотворения.

Дайън Форчън (1890–1946) ◀ Британска писателка, която освен това е била и церемониален маг. Един от най-известните окултисти на ХХ в., тя е оказала огромно влияние върху Уика и други съвременни паганистични движения. Била е член на различни окултни ордени и организации.

Аргър Макън (1863–1947) ◀ Прочутият уелски писател на свръхестествени истории (най-известното му произведение е романът „Великият бог Пан“), когото често сравняват с Х. Ф. Лъвкрафт, също е бил окултист. Освен че е напи-

сал няколко книги на окултна тематика, една от които в съавторство с небезизвестния окултист Артър Едуард Уейт, той е бил член на Херметичния орден на Златната зора.

Уилям Бълър Йейтс (1865–1939) ◀▶ Прочутият ирландски поет, носител на „Нобел“, се е интересувал живо от мистицизъм, теософия и окултизъм. Бил е член на Призрачния клуб – организация за паранормални изследвания, в която са участвали и други известни писатели като Конан Дойл и Артър Макън, – както и член на Херметичния орден на Златната зора.

Густав Майринк (1868–1932) ◀▶ Австрийски писател, драматург и преводач. Прочутият автор на „Голем“ е изучавал Кабала, теософия и източен мистицизъм, освен това е практикувал различни окултни дейности и е бил член на Херметичния орден на Златната зора и на Теософското общество.

Артър Конан Дойл (1859–1930) ◀▶ Макар у нас да е известен главно с историите си за Шерлок Холмс и с романи като „Изгубеният свят“, Дойл е вярвал искрено в свръхестественото и е бил един от най-големите пропагандатори на спиритизма. Участвал е в много месмерически и спиритически сеанси, бил е член на Британското общество за парапсихични изследвания и президент на Лондонския колеж за психични изследвания.

ПЕЩЕРАТА НА ЕХТЕЖИТЕ

СТРАННА, НО ИСТИНСКА ИСТОРИЯ*

В една от крайните губернии на Руската империя, в градче, намиращо се току до Сибир, преди повече от трийсет години се случи мистериозна трагедия. На около шест версти** от градчето П., известно с дивата красота на природата и богатството на жителите си, които се занимаваха предимно с минно дело и леярство, се издигаше аристократично имение. В него живееха господарят – заможен възрастен ерген – и брат му, който бе вдовец и имаше двама синове и три дъщери. Знаеше се, че собственикът – господин Изверцов – е осиновил децата на брат си. Бидейки силно привързан към големия си племенник Николай, той бе завещал всичките си имоти на него.

Годините се нижеха. Чичото остаряваше, а племенникът възмъжаваше. Дълго бе властвало монотонно спокойствие, но в един момент на ясения досега хоризонт на кроткото семейство се появи облак. За нещастие, една от племенничките си

---

* Настоящата история е базирана на думите на очевидец – изключително набожен, вдъхващ доверие руснак. Освен това фактите са копирани от полицейските записи в П. Горепосоченият очевидец, естествено, приписва случилото се както на божествена, така и на сатанинска намеса. – Е.Б.

[Всички бележки без изрично отбелязаните са на преводача. – Б.изд.]

** Верста е стара руска мярка за дължина, равна на 1066 метра. – Б.р.

науми, че трябва да се научи да свири на цитра. Такъв тевтонски инструмент нямаше в района, а и учител нямаше, така че благосклонният чичо прати свой приближен в Санкт Петербург, за да потърси там и двете. След старателно издирване се оказа, че само един човек, професор, е склонен да заживее в покрайнините на Сибир. Този възрастен германец обожаваше еднакво своя инструмент и красивата си руса дъщеря, и нямаше никакво намерение да се разделя с тях. Една ведра утрин той пристигна в имението с музикалната кутия под ръка, опрял рамо в русото момиче.

От този ден облачето започна бързо да се разраства, защото всяка трела, идеща от звучния инструмент, отекваше в сърцето на стария ерген. Казват, че музиката събужда любовта, и започнатото от цитрата бе довършено от сините очи на немкинята. За шест месеца племенницата овладя всички тънкости на цитрата, а чичото се влюби до уши.

Една сутрин той привика осиновените си деца и ги прегърна нежно едно по едно, след което обеща да ги включи в завещанието си. Накрая обяви, че е твърдо решен да се ожени за синеоката германка. Плачеше от радост, увесил глава на раменете им. Децата също заплакаха, но по друга причина – чувстваха се ощетени. След като се нареваха, се успокоиха и погледнаха на нещата от добрата им страна, понеже обичаха искрено възрастния господин. Обаче имаше и сърдити. Николай, който също си падаше по красивата немкиня и който усещаше, че е на път да загуби и любимата, и парите на чичо си, се изнерви и запраши нанякъде. Цял ден го нямаше.

Господин Изверцов бе заповядал да подготвят каретата му за път; говореше се, че смята да отиде в областния център и да промени завещанието си. Макар да беше много богат, той не разполагаше с управител и сам се грижеше за счетоводството си. Същата вечер след вечерята той се прибра в стаята си и започна да гълчи мъжа, който му бе служил вярно повече от трийсет години. Той се казваше Иван и беше от Северна Азия, по-точно от Камчатка; бе възпитан според християнските норми и по всеобщо мнение бе силно привързан към господа-

ря си. Няколко дена по-късно, когато първото трагично събитие, за което ще ви разкажа, призова цялата местна полиция, излезе информацията, че онази вечер Иван е бил пиян. Ненавиждащият пиянството господар го шамаросал и пропъдил, а щом излязъл със залитане от стаята, Иван бил чут да мърмори заплахи под носа си.

В пределите на владенията на Изверцов имаше пещера, от която всички посетители се впечатляваха. Тя съществува до ден днешен и всички жители на П. я знаят. Боровата гора, която тръгва от градинската порта, върви терасовидно нагоре по каменистите хълмове, покривайки ги с широка ивица гъста растителност. Преддверието на пещерата, чието име е Пещерата на ехтежите, се намира на около половин мила от имението – гледано отдолу, то прилича на затулена от гъсти треволяци дупка в хълма. Обаче от верандата на къщата можеше да се види кой прониква вътре. Влизайки в преддверието, любопитният изследовател няма как да не забележи тесния процеп в дъното. Отзад има пещера с висок двацетина метра таван, през чиито пукнатини прониква бледа светлина. Пещерата е огромна и лесно би могла да побере две-три хиляди души. По онова време част от нея е била застлана с плочи и лятото често е влизала в ролята на бална зала. Неправилният овал на помещението постепенно се стеснява, преминавайки в широк коридор, който се точи няколко мили под земята и отвежда до другите зали, които са с размерите на балната, но за разлика от нея, са непроходими, освен ако не сте се снабдили с лодка, защото винаги са пълни с вода. Смята се, че тези естествени водохранилища са бездънни.

До първата от залите е издигната малка платформа, върху която има няколко груби, покрити с мъх седалки. Точно от това място феноменалното ехо, дало името на пещерата, се чува с цялата си гротескност. Ако прошепнете или въздъхнете, звукът бива подхванат от безброй подигравателни гласове и вместо да затихне, както подобава на почтеното ехо, набира мощ с всяко повторение, а накрая изтрещява като пистолет и отстъпва с жаловит вой надолу по коридора.

През въпросния ден господин Изверцов спомена, че иска да има танци в пещерата по време на предстоящата сватба. Следващата сутрин, след като се приготвил за пътуването, той влязъл в предверието, придружен само от слугата сибирец – близките му станали свидетели на този факт. Половин час покъсно Иван се върнал в имението да вземе кутията с енфие, която господарят му бил забравил в стаята си. След час къщата се разтресла от силни викове. Бледен, подгизнал от вода, блещейки се като луд, Иван дотичал и казал, че не може да намери Изверцов. Предположил бил, че господарят е паднал в езерото; скочил във водата да го търси, но едва не се удавил.

Цял ден издирваха тялото. Къщата бе пълна с полицаи. Най-шумен в отчаянието си бе Николай, племенникът, който научи лошата вест след прибирането си вкъщи.

Тежко подозрение падна върху сибиреца Иван. Предната вечер той бе ял бой от господаря си и после се бе заричал, че ще отмъсти. Беше го придружил до пещерата, а след претърсване на стаята му откриха сандъче със скъпи семейни бижута – знаеше се, че господин Изверцов го държи в покоите си. Крепостникът напразно се кле в Бог, че господарят му е връчил сандъчето малко преди да тръгнат към пещерата, защото е искал бижутата да бъдат префасонирани, за да стават за сватбен подарък. Иван твърдеше, че е готов да размени живота си за този на господаря, ако е сигурно, че последният е мъртъв. Никой не повярва на думите му. Той бе арестуван и хвърлен в затвора по обвинение в убийство. Там гниеше, защото според тогавашния руски закон престъпникът не може да бъде осъден, колкото и убедителни да са доказателствата срещу него, ако не признае вината си.

След като продължилите цяла седмица издирвания не дадоха резултат, семейството облече траурни дрехи и потъна в скръб. И тъй като допълнението към завещанието не бе валидно, цялата собственост премина в ръцете на племенника. Възрастният учител и дъщеря му реагираха на този неочакван обрат с грозни немски псувни и започнаха да си събират багажа. Хванал цитрата под мишница, старецът задърпа дъщеря

си към портата, но тогава изникна племенникът и обяви, че е готов да замести загиналия си чичо, вземайки русото момиче за съпруга. Предложението бе прието без много суетене и младите сключиха брак.

* * *

Изтърколиха се десет години. Срещнахме щастливото семейство още веднъж в началото на 1859 г. Русата германка бе натрупала килограми и се бе озлобила. След изчезването на възрастния си чичо Николай беше станал мрачен и затворен. Мнозина се чудеха на какво се дължи тази промяна, защо той никога не се усмихва. Като че ли единствената му цел в живота бе да открие убиеца на чичо си, или по-скоро да накара Иван да се признае за виновен. Но крепостникът продължаваше да твърди, че не е сторил нищо лошо.

Младата двойка се сдоби със син. Детето беше странно – дребно, кльощаво и болнаво. Крехкият му живот сякаш висеше на косъм. Когато изражението на лицето му бе спокойно, приликата с чичо му бе толкова стряскаща, че членовете на семейството често потреперваха от ужас и се оттегляха. Върху раменете на деветгодишното дете имаше глава с бледо, сбръчкано лице – глава на шейсетгодишен мъж. Никой не го бе виждал да се смее или да играе. Малкият седеше на високия си стол и като гледеше мрачно, скръстваше ръце досущ като покойния господин Изверцов. Часове наред киснеше така, оклюмал и отпуснат. Вечер, преди да го доближат, дойките често се кръстеха тайничко; никоя не желаше да спи в стаята му. Отношението на баща му бе меко казано странно. Той като че ли хем го обичаше с цялото си сърце, хем го мразеше до полуда. Рядко прегръщаше или галеше детето, но можеше часове наред да се визира напрегнато в него, следейки как седи спокойно в ъгъла по своя си старомоден, гоблински тертип.

Детето никога не напускаше имението, малцина външни хора знаеха за съществуването му.

Към средата на юли в П. пристигна висок унгарски пътешественик, за когото се знаеше, че е богат и ексцентричен, и че притежава мис-

териозни сили. Той дълго време бе живял някъде на север. Настани се в градчето в компанията на някакъв шаман, или навярно магьосник от Южен Сибир, с когото, ако може да се върва на слуховите, провеждаше опити, свързани с хипноза. Той даваше вечери и организираше сбирки, а на тях неизменно присъстваше неговата гордост – шаманът, чиято цел бе да забавлява гостите. Един ден първенците на П. нахлуха неочаквано във владенията на Николай Изверцов и пожелаха да наемат пещерата за празненство. Николай прие сделката неохотно, а по-после, макар и с мъка, се съгласи да присъства на събитието.

Първата зала и платформата до бездънното езеро блестяха от силната светлина. Потрепващите пламъци на стотиците свещи и факли, затъкнати в пукнатините на скалите, осветяваха помещението и пропъждаха сенките от покритите с мъх ниши, които те бяха обитавали необезпокоявано дълги години. Сталактитите по стените искряха ярко, а спящите ехтежи изведнъж се разбудиха от радостната суматоха, смеха и разговорите. Шаманът седеше в ъгъла – както обикновено, изпаднал в транс – пред погледа на своя приятел и патрон. Както се бе наместил върху камъка, стърчащ някъде по средата между входа и водата, с това жълто като лимон, сбръчкано лице, с плоския си нос и рехавата си брадичка, той приличаше повече на грозен каменен идол, отколкото на човешко същество. Хората се трупаха около него, задаваха му въпроси и получаваха точни отговори. Ухилен доволно, унгарецът подлагаше „хипнотизирания субект“ на кръстосан разпит.

Изведнъж една от присъстващите дами отбеляза, че преди десет години в тази пещера е изчезнал безследно старият господин Изверцов. Чужденецът прояви любопитство, пожела да научи повече за случая. Николай бе издирен сред тълпата и отведен при тръпнештата от вълнение групичка. Като домакин, той нямаше как да откаже да даде информация. Разказа с треперещ глас тъжната история – лицето му бе бледо, в трескавите му очи проблясваха сълзи. Хората се трогнаха; зашепнаха хвалби за милия племенник, който почиташе паметта на щедрия си чичо, когато изведнъж Николай се задави и млъкна.